

Sygn. akt V CSK 414/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Izby Celnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800,- (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację powoda R. D. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 3 września 2013 r., którym oddalone zostało powództwo wniesione przeciwko Skarbowi Państwa Dyrektorowi Izby Celnej w W. o zapłatę kwoty 69 750 złotych. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia stanu faktycznego przez Sąd Rejonowy i uznanie nie wykazania przez powoda spełnienia przesłanek odpowiedzialności strony pozwanej określonych w art. 417 § 1 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił zaskarżonemu w całości orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 417 § 1 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dokonanie zatrzymania rzeczy w postępowaniu karnym bez spełnienia ustawowych przesłanek określonych w art. 217 par. 1 k.p.k. oraz wszczęcie postępowania karnego pomimo braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 303 § 1 k.p.k. nie jest działaniem niezgodnym z prawem przy wykonywaniu władzy publicznej. Naruszenie prawa procesowego dotyczy art. 278 § 1 w związku z art. 232 oraz art. 227 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na potrzebę dokonania wykładni art. 417 § 1 k.c. przez sformułowanie dwóch pytań. Pierwsze dotyczy kwestii, czy w świetle art. 417 § 1 k.c. termin „niezgodne z prawem działanie władzy publicznej” należy odnieść do zatrzymania rzeczy w rozumieniu art. 217 § 1 k.p.k., dokonanego pomimo braku ustawowych przesłanek umożliwiających dokonanie zatrzymania rzeczy w rozumieniu art. 217

§ 1 k.p.k. Drugie pytanie obejmuje ten sam termin z art. 417 § 1 k.c. w odniesieniu do wszczęcia postępowania karnego wobec uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 303 k.p.k. w sytuacji, gdy z przyczyn natury prawnej nie może ziszczyć się przesłanka w postaci „uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa”.

Formułując przedstawione pytania jako zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. pełnomocnik skarżącego powinien wskazać nie tylko na własne wątpliwości związane z przepisami kodeksu postępowania karnego w kontekście spełnienia przesłanek z art. 417 § 1 k.c., ale przedstawić istotę zagadnienia prawnego na podstawie doktryny i orzecznictwa. Winna to być profesjonalna, pogłębiona analiza prawna wskazująca na to, że dotychczasowa wykładnia art. 417 § 1 k.c. jest niewystarczająca w wyjaśnieniu kwestii, które podnosi się w skardze. Pełnomocnik skarżącego próbuje to nawet częściowo uczynić, umieszczając w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych rozważania przydatne dla uzasadnienia samego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Jednak z tych wywodów rysują się wnioski odmienne od zamierzonych przez skarżącego, gdyż według przytoczonego dość skromnie piśmiennictwa i orzecznictwa wystarczająco wyłania się dość klarowna odpowiedź na wątpliwości sformułowane w obu pytaniach zagadnienia prawnego.

Nie ma więc przyczyn prawnych, dla których należałoby zarówno ze względu na potrzebę rozpoznania niniejszej sprawy, jak i w szerszym, publicznoprawnym interesie wyjaśnienia wątpliwości, prowadząc dzięki temu do rozwoju prawa. W orzecznictwie jest od dawna utrwalone stanowisko odnośnie do tego, że gdy brak w piśmiennictwie i orzecznictwie rozbieżności sprawiających, iż sąd rozpoznający sprawę winien posłużyć się wykładnią dokonaną przez Sąd Najwyższy, to nie są spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2010 r., II UK 363/09, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 16 października 2013 r., II CSK 156/13, nie publ.). W niniejszej sprawie widoczne jest, że skarżący prezentuje odmienne zdanie niż wyrażane przez drugą stronę postępowania i stara się to uzasadnić, jednak to nie wystarcza do wszczęcia

postępowania o charakterze nadzwyczajnym, jakim jest rozpoznanie skargi kasacyjnej od prawomocnego wyroku sądowego.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.